

Àngels Gregori

New York, Nabokov & Bicicletes

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

New York és com el primer amor:
és el que més s'estima
quan encara no has après a estimar bé.

Les altres ciutats,
com els amors que vénen després,
no s'estimen tant, però s'estimen millor.

I

Diré les coses tal com sonen,
omplint buits per no haver de deixar silencis,
perquè els silencis em porten a l'oblit,
al blanc i al passadís d'un hospital
on les hores es confonen amb la pena.
Diré les coses tal com sonen
i callaré les que més em dolen.
De petita apropava el nas als aquaris
per observar els colors dels *guppies*,
em quedava mirant el taronja dels cíclids
i les escates d'uns peixos que s'unflaven com globus.
Però algú em va explicar un dia
que la memòria dels peixos dura tres segons.
I ara, quan m'acoste als aquaris
ja no mire la festa dels seus cossos;
només veig la pèrdua a l'altra banda del cristall.
Aprope el nas i observe els seus ulls buits
mentre els confonc amb els d'algú
que vaig estimar com mai.
Algú que començava a viure sense ordre
i a durar-li la memòria
els segons que ara sé que li dura al peix.

II

Si al nostre cos quasi tot és aigua,
quants gots ocuparà un record?

III

Dir aigua és dir memòria.
I és dir que les coses són boniques perquè sí,
perquè sempre hi ha algú disposat a habitar-les.
És bonic saber que aquesta tarda aniré a veure't
com és bonic llegir en veu alta un poema d'Anne Sexton
mentre em depile les cames i pense si t'agradarà la casa,
el color de les parets i les prestatgeries amb llibres.
És bonic saber que a París va ploure tot l'any dos mil
i que tu i jo hem caminat pels carrers
d'una ciutat que no existeix.
És bonic omplir el dipòsit del cotxe per olorar la gasolina.
És bonic creure que encara ens direm alguna cosa
quan arribe el dia en què ja no hi haurà res a dir.
És bonic no conèixer la data de cap guerra.
És bonic pensar que ma casa és una llar
quan tu entres per la porta
i és bonic no desfer mai cap maleta.
És bonic obrir ampolles
i teclejar el teu nom amb la *Lucida Sans*.
És bonic saber que hi ha una llengua que es diu cachemir
i que totes les fronteres són polítiques.
És bonic mirar cap a quines ciutats
ixen els vaixells des del port de Barcelona

i pensar que algun dia podríem pujar.
És bonic no haver tingut temps per res en tot el dia
pensant que aquesta tarda ens trobaríem.

Dir aigua és dir memòria encara que l'oblit
talle més que els vidres que guardaven els records.
Perquè les coses són boniques perquè sí,
perquè sempre hi ha algú disposat a habitar-les.

IV

Dels cinc als deu anys
s'aprenen els noms dels arbres.
Dels deu als quinze,
a posar oli a la moto.
Als vint ja se sap que sempre
s'ha de tenir un *trankimazin* a sobre.
A partir dels trenta
es busquen estructures.
I al final s'aprèn a desaprendre.
A entendre que aquella memòria
que abans guardava un segle
ara és un buit que s'ha d'omplir
amb les coses més senzilles,
com menjar un gelat de *fresa*
a última hora de la tarda.

L'únic que no s'aprèn és el dolor.

V

Ara, la memòria
és com aquella bicicleta
que es va quedar al garatge
de la casa on estiuàvem
i no he tornat a pujar:
al principi corria,
després van deixar de funcionar els frens,
i al final, el color de l'acer es va oxidar.

*En la playa, escurriendo arena fina
entre los dedos aprendí a dejar
que algo se me vaya de las manos.*

M. ANA DIZ

VI

He tornat a la mar per parlar-li de tu.
Per explicar-li records que ara són pedra
i per dibuixar amb els dits els noms
de les vides de qui t'han fet vella
amb la mateixa arena que,
a la platja de la meua infantesa,
les ones s'emportaven els castells
mentre aprenia que algun dia
tot s'havia de desfer.

I potser ets tu, avui, qui se'm desfà.
Ara que t'explique coses que ja no recordes
per tal de no haver de pensar que tenir-te
és una forma de començar a perdre't.

*Con qué fidelidad el hombre camina, ama
desaparece.*

FRANCISCO BRINES

VII

L'únic que se salva d'aquesta buidor
és que només d'aquesta forma
pots viure les coses com si fóra la primera volta.
Pots veure *Casablanca*
com si mai abans hagueres vist *Casablanca*,
menjar raviolis de xocolata
com si mai abans hagueres menjat raviolis de xocolata
o escoltar Renata Tebaldi
com si mai abans hagueres escoltat Renata Tebaldi.

Perquè l'oblit, a voltes, és una forma de tornar a nàixer.